

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 2127

гр. Пловдив, 16.09.2022 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, V СЪСТАВ, в закрито заседание на шестнадесети септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Светлана Ив. Изева

Членове: Радостина Анг. Стефанова
Светлана Анг. Станева

като разгледа докладваното от Светлана Анг. Станева Въззивно частно гражданско дело № 20225300502069 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 274 и сл. от ГПК.

Образувано е по постъпили две частни жалби - подадена от Национална здравноосигурителна каса чрез пълномощника си главен юрисконсулт В.Л. срещу определение №4678/29.04.2022 г., постановено по гр.д. №14564/2021 г. по описа на РС Пловдив, XX граждански състав, и подадена от МЦ „Хипоталамус“ ООД против определение №6204/08.06.2022 г., постановено по същото дело.

С частната жалба, депозирана от НЗОК, се атакува определение №4678/29.04.2022 г., с което е върната исковата молба на НЗОК против Медицински център „Хипоталамус“ ООД с правно основание чл.422 във вр. чл.415 ГПК, прекратено е производството по делото, обезсилена е издадената по ч.гр.д. №3482/21 г. по описа на ПдРС заповед №2718/15.03.2021 г. за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл.417 от ГПК, обезсилен е и издадения изпълнителен лист от 16.03.2021 г. по същото частно гражданско дело.

От жалбоподателя НЗОК чрез процесуалния му представител се навеждат доводи за неправилност и незаконосъобразност на съдебния акт – съдът е изложил повърхностни и противоречиви мотиви, превратно е тълкувал релевантни факти и обстоятелства, имащи значение за правилното решаване на спора. Не се оспорва, че заповедта за изпълнение е издадена в полза на РЗОК, която не е самостоятелен субект, а е структура на НЗОК, но това според жалбоподателя води до извод, че няма разминаване между кредитора по заповедта и ищеца по исковата молба. Неправилно е приложена нормата на чл.27, ал.1 ГПК. Директорът на РЗОК е действал като законен

представител на НЗОК на регионално равнище. Съдът не може да се произнесе по законосъобразността на разпореждането за издаване на изпълнителен лист, след като не е сезиран с такова искане, а възражение с отговора на исковата молба в тази насока няма. Иска се отмяна на атакуваното определение и връщане на делото за администриране на подадената искова молба, като на страната се присъдят разноските.

В срок е постъпил отговор от МЦ „Хипоталамус“ ООД, като се твърди, че частната жалба е допустима, но е неоснователна. Поддържат, че е налице разминаване между кредитора по издадената заповед за изпълнение и ищеца по исковата молба. Иска се определението на РС Пловдив да се потвърди, като на страната се присъдят и разноски.

Частната жалба, подадена от МЦ „Хипоталамус“ ООД, е против определение №6204/08.06.2022 г., постановено по гр.д. №14564/21 г. на РС Пловдив, с което е оставена без разглеждане молбата за допълване на определение №4678/29.04.2022 г. в частта му за разноските. Твърди се, че молбата не е недопустима. Процесуалният представител на страната поради внезапно заболяване не се е явила в съдебно заседание, но е изпратила по електронна поща молба по хода на делото, ведно със списък на разноските и адвокатско пълномощно. Иска се да се представи от ПдРС изпратена на 01.04.2022 г. молба от адв. Димова за доказване на твърденията, след което атакуваното определение да се отмени, като делото се върне на РС Пловдив за произнасяне по молбата за допълване на определението в частта за разноските, както и да се присъдят разноски за настоящата инстанция.

В срок е постъпил писмен отговор от НЗОК, като се поддържа, че атакуваното определение е правилно и законосъобразно. Страната не е представила списък на разноските по чл.80 ГПК, като няма право да иска изменение на определението в частта за разноските. Не е доказано твърдението за наличие на внезапно заболяване на пълномощника на страната, както и, че е изпратила имейл с такъв списък в съда. Прави се и възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Пловдивски окръжен съд, като взе предвид представените по делото доказателства, намери следното:

Частната жалба, подадена от НЗОК, е процесуално допустима – подадена е от страна, имаща правен интерес от обжалване на съдебния акт и в законоустановения срок. Внесена е и дължимата държавна такса. Разгледана по същество, частната жалба е неоснователна.

Частната жалба, подадена от МЦ „Хипоталамус“ ООД също е процесуално допустима, а разгледана по същество е и основателна.

Относно частната жалба, подадена от НЗОК:

Съдът е приел в атакуваното определение, че предявените искове са недопустими, тъй като специфичните предпоставки за допустимост на иска по чл.422 ГПК се състоят в съответствие между заявеното и признатото в заповедното производство вземане и предмета на делото, както и в

идентичността на страните по двете производства. В случая липсва идентитет между заявителя в заповедното производство – РЗОК Пловдив, и ищеца в исковото – НЗОК. Прието е, че именно НЗОК следва да е страна в исковото производство, тъй като РЗОК не е юридическо лице и не притежава правосубектност. Липсва обаче посочения идентитет между ищец и заявител. В съответствие с т.13 от ТР №4/18.06.2014 г. на ВКС, ОСГТК, са обезсилени и издадената заповед за изпълнение и изпълнителния лист.

Определението е правилно и законосъобразно.

Видно от приложеното ч.гр.д. №3482/21 г. на РС Пловдив, същото е образувано по заявление на **Районна здравноосигурителна каса Пловдив**, именно в полза на РЗОК Пловдив е издадена и заповед №2718 за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл.417 ГПК от 15.03.2021 г., а въз основа на нея – изпълнителен лист №984/16.03.2021 г. В срок е постъпило възражение от МЦ „Хипоталамус“ ООД, като е указано на заявителя, че в едномесечен срок може да предяви иск за установяване на вземането си. Въз основа на подадената искова молба е образувано първоинстанционното производство.

Гр.д. №14564/21 г. по описа на ПдРС е образувано по искова молба, депозирана от **Национална здравноосигурителна каса** против МЦ „Хипоталамус“ ООД, като е предявен иск с правно основание чл.422 вр. чл.415 ГПК. Твърди се, че е издадена заповед за изпълнение по ч.гр.д. №3482/21 г. на ПдРС, като в срока по чл.414, ал.2 ГПК длъжникът е възразил писмено срещу заповедта. Съдът е указал на заявителя да предяви иск за установяване на вземането.

По делото, след връчване на препис от исковата молба и доказателствата на ответника, постъпил отговор, изготвен проект за доклад, са проведени две съдебни заседания. Във второто – на 01.04.2022 г. – представител на ответника не се е явил. По делото не е приложена и молба от пълномощника. Делото е обявено за решаване. С атакуваното определение №4678/29.04.22 г. съдът е отменил определението си, с което е даден ход на делото по същество, върнал е исковата молба и е прекратил производството по делото, като е обезсилил заповедта за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл.417 ГПК и издадения въз основа на нея изпълнителен лист.

Редовността на исковата молба и надлежното предявяване на иска представляват абсолютна процесуална предпоставка, за която съдът следи служебно. Освен това в производството по чл.422 ГПК, респективно – чл.415 ГПК, са предвидени и специфични предпоставки за допустимост на иска.

За да е допустим искът по чл.422 от ГПК, следва да е налице пълна идентичност между страни, основание и размер на исковите и претенциите, за които е издадена заповедта за изпълнение. Това е необходимо, тъй като исковото производство по чл.422 ГПК се явява продължение на заповедното производство и съгласно изричното разпореждане на законодателя в чл.422,

ал.1 от ГПК искът се смята предявен от момента на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, което е изключение от общото правило, че искът се счита за предявен от постъпване на исковата молба в съда. Законодателното разрешение е в интерес на кредитора, тъй като свързва настъпването на последиците от предявяване на иска с момент, предхождащ упражненото материално право с подаване на исковата молба (мотивите на т.9 от Тълк.р. №4/18.06.2014 г. по тълк.д. №4/2013 г. на ВКС, ОСГТК). В този смисъл – за пълна идентичност – е и трайната съдебна практика.

И според настоящия състав не са налице кумулативно предвидените предпоставки за допустимост на установителния иск по чл.422 от ГПК – макар и да е налице издадена заповед за изпълнение, срещу която е постъпило възражение от длъжника в законоустановения срок, исковата молба е депозирана в дадения от съда срок, не е налице идентитет между заявителя на вземането, посочен в заповедта за изпълнение, и ищеца в исковото производство.

В случая в заявлението като заявител/кредитор е посочена РЗОК Пловдив, а ищец по иска е НЗОК. Съгласно чл.6, ал.1 от ЗЗО, Националната здравноосигурителна каса е юридическо лице със седалище София, а съгласно ал.2 от същия текст Националната здравноосигурителна каса се състои от централно управление, районни здравноосигурителни каси и подразделения на районните здравноосигурителни каси. РЗОК не са юридически лица.

Съгласно чл.20, ал.1, т.1 от ЗЗО, Директорът на РЗОК представлява НЗОК на териториално равнище. Директорът на РЗОК има предоставени правомощия и по чл.72, чл.74-76б ЗЗО, както и по много други текстове от същия закон. Такава правоспособност обаче не е предоставена чрез изрични текстове на РЗОК.

Независимо от това, РЗОК е поискала издаване на заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл.417 ГПК, като такава е издадена, въпреки липсата на правосубектност на заявителя. Исковата молба е подадена от НЗОК, която е юридическо лице, чрез управителя си. Липсва обаче идентичност между заявителя в заповедното производство и ищеца в исковото.

Доколкото липсва посочената идентичност, искът е недопустим, правилно производството е прекратено, исковата молба – върната, а издадената заповед за изпълнение и издадения въз основа на нея изпълнителен лист, са обезсилени. Определението е правилно и законосъобразно и следва да се потвърди.

Не се възприемат доводите в частната жалба, че мотивите на съда са повърхностни и противоречиви, не се установи и твърдяното превратно тълкуване на факти. Безспорно НЗОК е процесуално легитимирана по ГПК, но не и РЗОК Пловдив. Директорът на последната би могъл да представлява НЗОК, както и да издава административни актове, за които е оправомощен по силата на закона, но не би могъл от името на РЗОК да сезира съда,

респективно – да подава заявление или искова молба. Извод в тази насока не може да се направи и от цитирания в частната жалба чл.19 от ПУД на НЗОК (който съответства на текста на цитирания от настоящия състав чл.6, ал.2 от ЗЗО). Видно от заявлението за издаване на заповед за изпълнение, същото е подадено от Районна здравноосигурителна каса чрез директора, а не от директора на РЗОК, в качеството му на представител на НЗОК. Ето защо не се споделят доводите на частния жалбоподател в насока идентичност на субектите.

Не се възприемат и доводите в частната жалба, че съдът не може да се произнесе по законосъобразността на разпореждането за издаване на изпълнителен лист, след като не е сезиран с такова искане. В случая произнасянето на съда по отношение на заповедта за изпълнение и изпълнителния лист не е в резултат на преценка на редовност, респективно – нередовност на заявлението, а като последица от прекратяването на недопустимото исково производство. В мотивите на т.13 от Тълк.р. №4/18.06.2014 г. по тълк.д. №4/2013 г. на ВКС, ОСГТК (което съгласно чл.130, ал.2 от ЗСВ е задължително за съдилищата), изрично е посочено, че при прекратяване на производството по делото не се формира сила на пресъдено нещо относно вземането. В разпоредбата на чл.422, ал.3 ГПК не е предвидено изрично прекратяване на изпълнението при прекратяване на производството по иска. С прекратяване на производството по делото се заличават с обратна сила последиците, които законът свързва с предявяването на иска... При прекратяване на производството по делото по иска по чл.422, респ. чл.415, ал.1 ГПК, издадената заповед за изпълнение и изпълнителният лист **подлежат на обезсилване**. Изрично е посочено, че компетентен да обезсили заповедта за изпълнение и изпълнителния лист е съдът в исковото производство, постановил определението за прекратяване, като това следва да се постанови едновременно с определението за прекратяване. Именно това е направено и в настоящия случай. Действията на първостепенния съд са правилни, законосъобразни, като са съобразени и със задължителните указания, дадени в цитираното тълкувателно решение. Определението е правилно и законосъобразно и в тази част и следва да се потвърди.

По отношение на разноските: с оглед отхвърляне на тази частна жалба не следва да се присъждат разноски в полза на жалбоподателя, а само в полза на въззиваемата страна. Към отговора на частната жалба са приложени пълномощно, в което е направено отбелязване за заплатено в брой адвокатско възнаграждение в размер на 300 лв., както и списък с разноски за същата сума. Възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение е направено от насрещната страна, същото е основателно, като следва да се присъди възнаграждение в размер на 200 лв. в съответствие с чл.11 от Наредба №1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Относно частната жалба, депозирана от МЦ „Хипоталамус“ ООД:

Неоснователно е искането за изискване на изпратено от пълномощника на страната писмо на 01.04.2022 г. Съгласно ПАС, всички постъпили книжа се прилагат по делото. Твърди се, че е изпратена молба, като е приложен и списък на разноските по чл.80 ГПК. Доказателства в тази насока не се ангажирани – не са приложени доказателства за твърдяното заболяване на пълномощника, за изпратеното писмо, дори и за молбата, която се твърди да е изпратена. Ето защо искането за изискване на документи от системния администратор за прилагане по делото е неоснователно.

В първоинстанционното производство не е приложен списък на разноските по чл.80 ГПК. Действително, съгласно т.9 от Тълк.р. №6/06.11.2013 г. по тълк.д. №6/2012 г. на ВКС, ОСГТК, молбата за **изменение** на съдебното решение в частта за разноските при липса на приложен такъв списък е недопустима. Съдът обаче е бил сезиран с искане за **допълване** на постановеното определение №4678/29.04.2022 г., тъй като в същото **липсва** произнасяне по отношение на разноските. С отговора на исковата молба страната изрично е поискала съдът да присъди направените по делото разноски. В случая намира приложение не цитираното от районния съд разрешение, дадено с т.9 от посоченото Тълкувателно решение, а с т.8 от същото – липсата на представен списък по чл.80 ГПК в хипотезата, при която съдът не се е произнесъл по искането за разноски, **не е основание да се откаже допълване** на решението в частта му за разноските. Ето защо определението на районния съд е незаконосъобразно, следва да се отмени, като делото следва да се върне на първоинстанционния съд за произнасяне по молбата на МЦ „Хипоталамус“ ООД за допълване на определение №4678/29.04.2022 г. в частта за разноските.

С частната жалба от този жалбоподател е поискано да се присъдят разноски за настоящата инстанция. Искането е неоснователно. Според изложеното в определение №234/24.06.2020 г., постановено по т.д. №1958/2019 г. на ВКС, II т.о., разноски не се дължат и не следва да се присъждат, защото производството по обжалване на определение по чл. 248 ГПК няма самостоятелен характер и определението не е от категорията съдебни актове по чл. 81 ГПК. В посочения смисъл е и константната практика на ВКС, обективизирана в определение №683/21.12.2015 г. по ч. гр. д. №5089/2015 г. на ВКС, ГК, III г. о., определение №29/13.01.2017 г. по ч. т. д. №1797/2016 г. на ВКС, II т. о., определение №288/07.05.2019 г. по ч. т. д. №717/2019 г. на ВКС, ТК, II т. о., определение №536/02.08.2019 г. по ч. т. д. №1463/2019 г. на ВКС, ТК, II т. о., определение №615/09.10.2019 г. по ч. т. д. №2377/2017 г. на ВКС, ТК, II т. о., определение №486/14.11.2019 г. по ч. гр. д. №4270/2019 г. на ВКС, ГК, IV г. о., определение №58/04.03.2020 г. по т. д. №112/2020 г. на ВКС, ТК, I т. о. и други. Именно това мотивира настоящия

състав да не присъжда разноси в това производство.

Воден от гореизложеното, Пловдивският окръжен съд, V въззивен граждански състав,

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло определение №4678/29.04.2022 г., постановено по гр.д. №14564/2021 г. по описа на РС Пловдив, XX граждански състав.

ОСЪЖДА Национална здравноосигурителна каса, БУЛСТАТ 121858220, със съдебен адрес град Пловдив, ул. Христо Чернопеев №14, РЗОК, да заплати на МЦ „Хипоталамус“ ООД, ЕИК 200331536, със седалище и адрес на управление град Пловдив, бул. Константин Величков №2, ет.5, офис 1, сумата от 200 (двеста) лева разноси за въззивното производство.

ОТМЕНЯ определение №6204/08.06.2022 г., постановено по гр.д. №14564/2021 г. по описа на РС Пловдив, XX граждански състав, с което е оставена без разглеждане молбата за допълване на определение №4678/29.04.2022 г. в частта му за разноските.

ВРЪЩА делото на Районен съд Пловдив за произнасяне по същество по молбата на МЦ „Хипоталамус“ ООД за допълване на определение №4678/29.04.2022 г. в частта му за разноските.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО в частта, в която е потвърдено определение №4678/29.04.2022 г. и са присъдени разноси, подлежи на обжалване с частна жалба в едноседмичен срок от съобщаването му на страните пред Върховен касационен съд, а в останалата част е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____